

Der henvises til pkt. 9.3.3.4 og 9.3.3.5 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger og til betænkning nr. 1401/2001 side 469-470.

Til nr. 72 (§ 218 a, stk. 1, 1. pkt.)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om, at afgørelsen af skyldsspørgsmålet og sanktionsspørgsmålet skal begrundes også i nævningesager, jf. forslaget til retsplejelovens § 218, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 71). Som led heri foreslås det at ophæve retsplejelovens § 911 (hvorefter begrundelsen i domme i nævningesager alene indskrænker sig til den fornødne henvisning til nævningernes kendelse), og henvisningen hertil i retsplejelovens § 218 a foreslås derfor ophævet.

Til nr. 73 (§ 218 a, stk. 2, 1. pkt.)

I tilknytning til forslaget om, at civile sager kan undergives kollegial behandling i byretten, jf. forslaget til retsplejelovens § 12, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 3), foreslås det, at muligheden for at affatte byretsdomme i civile sager i forenklet form kun skal gælde sager, der har været behandlet med én juridisk dommer (med eller uden medvirken af sagkyndige dommere). Har der medvirket flere juridiske dommere efter det nye forslag herom, skal dommen affattes efter den almindelige regel i retsplejelovens § 218 a, stk. 1 (som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 72).

Reglen i retsplejelovens § 218 a, stk. 3, om en supplerende redegørelse, hvis dommen ankes, foreslås ikke ændret. Det bemærkes, at i sager, hvor der har medvirket sagkyndige dommere, vil det formentlig normalt være mest praktisk, at den juridiske dommer skriver et udkast til den supplerende redegørelse, jf. herved også retsplejelovens § 216, stk. 5, 1. pkt., som derefter sendes til de sagkyndige dommere til godkendelse.

Til nr. 74 (§ 219)

Der foreslås en revision af reglerne om domsafsigelsen i civile sager. De foreslåede ændringer ligger i forlængelse af regler, der blev gennemført i 1997 (lov nr. 414 af 10. juni 1997), og har til formål at sikre en hurtig domsafsigelse.

Stk. 1 er en uændret videreførelse af det gældende § 219, stk. 1, 1. pkt. Bestemmelsen, der gælder i alle civile sager for alle retter og for både domme, kendelser og beslutninger, fastslår det almindelige princip, at rettens afgørelse skal træffes snarest muligt efter, at den pågældende forhandling er til ende.

I forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, bestemmes det, at i sager, hvor der har været mundtlig forhandling, skal retten ved sagens optagelse til dom eller kendelse med-

dele parterne, hvornår dommen eller kendelsen vil blive afsagt. Bestemmelsen bygger på det gældende § 219, stk. 1, 2. pkt., idet det dog er præciseret, at den kun finder anvendelse, når der har været mundtlig forhandling.

Bestemmelsen gælder i alle civile sager, for alle retter og for både domme og kendelser (men ikke beslutninger), når der har været mundtlig forhandling.

Baggrunden for reglen er, at det for parterne ofte er af lige så stor betydning at vide, hvor lang tid der vil gå mellem hovedforhandlingen og domsafsigelsen, som at dette tidsrum er kort. Det forudsættes, at retten ved tilkendegivelsen af tidspunktet for domsafsigelsen bestræber sig på at skønne så præcist, at det kun undtagelsesvis kommer på tale at ændre det tilkendegivne tidspunkt.

Hvis det viser sig muligt at afsige dom eller kendelse væsentligt tidligere end det tilkendegivne tidspunkt for afsigelsen, skal retten – efter forudgående meddelelse til parterne – gøre dette, jf. den almindelige regel i stk. 1 om, at afgørelser skal træffes snarest muligt.

Retten vil tilsvarende skulle give parterne meddelelse, hvis dom eller kendelse undtagelsesvis først kan afsiges senere end det tilkendegivne forventede tidspunkt for afsigelsen.

I *2. pkt.*, som er nyt, foreslås det, at retten, hvis der ikke har været mundtlig forhandling, inden dommens afsigelse skal meddele parterne, hvornår der vil blive afsagt dom. Bestemmelsen gælder i alle civile sager og for alle retter, men kun for domme. Baggrunden for forslaget er, at det også, når der ikke har været mundtlig forhandling, er af væsentlig betydning for parterne på forhånd at være orienteret om, hvornår dommen vil blive afsagt. Endvidere regnes ankefristen fra domsafsigelsen, og det er derfor også af den grund væsentligt, at parterne er orienteret om tidspunktet for dommens afsigelse. Derimod er der i disse tilfælde (dvs. når der ikke har været mundtlig forhandling) generelt ikke samme behov for, at parterne på forhånd orienteres om tidspunktet for afsigelsen af en kendelse.

Bestemmelsen indeholder ingen frist for, hvor lang tid før for dommens afsigelse retten skal give parterne meddelelse herom. Normalt bør der gives et varsel på mindst tre-fire arbejdsdage. I ekstraordinære tilfælde kan varslene imidlertid være kortere, eventuelt kun nogle timer, hvis det er af afgørende betydning, at dommen afsiges hurtigt.

Bestemmelsen gælder ikke for udeblivelsesdomme, jf. *3. pkt.* Retten skal imidlertid i alle tilfælde efter domsafsigelsen meddele parterne udskrift af dommen, jf. nedenfor om stk. 6.